בע"א (חדרה) 3240-09-13 – מחאמיד חאלדיה נ' עיריית חדרה

בע"א (חדרה) 3240-09-13 - מחאמיד חאלדיה נ' עיריית חדרהשלום חדרה
בע"א (חדרה) 3240-09-13
מחאמיד חאלדיה
נ ג ד
עיריית חדרה
בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לעניינים מקומיים בחדרה
[15.10.2013]
כב' השופטת טל תדמור-זמיר
החלטה
בפניי בקשה להורות על ביטול הודעות תשלום קנס בגין 2 עבירות חניה אשר בוצעו, לכאורה, על ידי המבקשת, בשנים 2002 ו- 2003 בתחום שיפוטה של המשיבה.
טענות הצדדים
כעולה מהבקשה ומהמסמכים שצורפו לה, המבקשת טוענת כי לא ביצעה את עבירות החניה בגינן ניתנו לה הודעת תשלום הקנס (להלן: "הדו"חות") ולא ידוע לה מי ביצע אותן, אם בכלל.
עוד טוענת המבקשת התיישנות. לטענתה המשיבה לא המציאה לה את הדו"חות ולראשונה קיבלה דרישה לתשלום הדו"חות בדמות התראה לפני פריצה לשם ביצוע עיקול, ביום 30.7.13.
באותה נשימה טוענת המבקשת כי ידעה על קיום הדו"חות ביום 17.10.10, בחלוף 11 שנים ממועד ביצוע העבירה (כך בסעיף 13 לתצהיר, למרות שחלפו 8 שנים לכל היותר מביצוע העבירה).
על כן מבקשת המבקשת לאפשר לה להגיש הבקשה להישפט עתה ולהורות על ביטול דו"חות החניה.
לטענת המשיבה יש לראות את המבקשת כאילו הורשעה ונגזר עליה הקנס, מאחר וחלפו המועדים הקצובים בחוק להגשת בקשה להישפט והמבקשת לא העלתה כל טעם לאיחור בהגשת בקשתה.
כן טוענת המשיבה כי טענה לעניין התיישנות העונש איננה בסמכותו העניינית של בית משפט זה, אשר דן בשאלת התיישנות העבירה בלבד.
עוד טוענת המשיבה כי הודעות תשלום הקנס נשלחו למבקשת בדואר רשום במועדים הקצובים בחוק לכתובתה הרשומה, כי הבקשה הוגשה בשיהוי ניכר ללא כל הסבר לשיהוי ואינה מפורטת דיה.

לכן מבקשת המשיבה לדחות את הבקשה.
דיון
לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה לה, על הנספחים שצורפו להן, סבורה אני כי דין הבקשה להידחות ואנמק.
ראשית, באשר לטענות המבקשת לפיהן המשיבה לא נקטה הליכי גביה משנת 2003-2002 ועד לשנת 2013, הרי שטענות אלה נוגעות להתיישנות הקנס ומשכך אינן במסגרת סמכותו העניינית של בית משפט זה (ראה לעניין זה ע"פ 3482/99 אריה פסי נ' מדינת ישראל (16.12.99)).
שנית, באשר לטענה לפיה המבקשת לא ביצעה העבירות - לא זו בלבד שמדובר בטענה אשר לא נתמכה בראיות, אלא שהמבקשת אינה כופרת בבעלות ברכב אשר באמצעותו בוצעו עבירות החניה ולא מעלה כל גרסה או טענה אשר יש בהן כדי להפריך את הקשר שלה לדו"חות החניה.
הטעם השלישי נוגע לשיהוי בהגשת הבקשה.
הדו"חות מושא הבקשה ניתנו למבקשת בשנת 2002-2003 והמועד להישפט בגינם חלף זה מכבר.
יחד עם זאת, אפילו אקבל טענת המבקשת לפיה נודע לה לראשונה על קיום הדו"חות בשנת 2010, אזי נשאלת השאלה, מדוע המתינה המבקשת משך כ- 3 שנים טרם הגישה את הבקשה דנן?
לא מצאתי בבקשה טעם או הסבר לשאלה האמורה ואני סבורה כי די בכך כדי לדחותה.
זה המקום לציין כי בטעם האמור יש כדי לדחות אף את הבקשה להארכת המועד להגשת בקשה להישפט, כפי שנקבע ברע"פ 329/10 סדגר נ' משטרת ישראל (27.1.10) -

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

"עסקינן בעבירה מסוג "ברירת משפט". על כן יש להראות כי האיחור בהגשת הבקשה להישפט נובע מסיבות סבירות, שכן הנחת היסוד של המחוקק בעבירות מסוג זה היא כי הנאשם כלל אינו מעוניין להישפט בגין מעשיו. שונה מצב זה ממקרה בו לנאשם זכות להישפט מלכתחילה, כברירת מחדל, וניתן פסק דין בהיעדרו, שאו אז ישנו מקום לשקול ביתר שאת אם ישנו מקום לבטל את הרשעתו (ראו רע"פ 1260/09 סעיד נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 2.6.2009)). לפי סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 בית המשפט רשאי, לקיים את המשפט גם אם הנאשם ביקש להישפט באיחור, ובלבד שקיימים נימוקים מיוחדים שיפורטו בהחלטה. הדרישה לנימוקים מיוחדים אינה בגדר סרח עודף מילולי מיותר; היא באה להקנות להחלטה להתיר שפיטה באיחור, הצדקה מהותית. דרישה זו לנימוקים מיוחדים מצמצמת את שיקול דעת בית המשפט, וזאת על מנת לא לפגוע בתכליות המיוחדות העומדות בבסיס קיומם של סדרי הדין המיוחדים בעבירות מסוג "ברירת משפט". אכן לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ומולה עומדים זכויות ואינטרסים נוגדים. מתן אפשרות במקרים מסוימים להרשיע אדם בהיעדרו או למנוע ממנו להישפט במקרים מסוימים משקפת את "האיזון אותו קבע המחוקק בין זכותו של הנאשם לנכוח במשפטו לבין הצורך בניהול יעיל של ההליך המשפטי" (ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' מנחם (טרם פורסם, 6.1.2009))".

כן ראה לעניין זה רע"פ 4557/08 בן זכאי משה נ' מ"י (3.11.08) -

"משקיבל המבקש דו"ח תעבורה הרשום על שמו, בגין עבירה אשר לטענתו לא בוצעה על ידו, היה עליו לפעול לאלתר במסגרת סעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי לשם ביטול הדו"ח או הסבתו לאדם אחר. המבקש נמנע מלעשות כן ורק ביום 6.3.2007 - מעל לשנתיים מעת ביצוע העבירה וזמן רב לאחר שנודע למבקש על קיומו של הדו"ח, פנה בבקשה לביטולו. בנסיבות אלו, וחרף טענותיו האחרות של המבקש, צדק בית המשפט לתעבורה משדחה את הבקשה להישפט, על פי סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי, בשל האיחור הבלתי סביר שבהגשתה".

רביעית, גם לגופו של עניין דין הבקשה להידחות.

עבירות חניה כגון אלה מושא הבקשה דנן הן עבירות קנס מסוג ברירת משפט שחלות עליהן הוראות סעיפים 228-230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ"). הליך של ברירת משפט נפתח בהמצאה כדין של הודעת תשלום קנס המפרטת, בין היתר, את העבירה ואת שיעור הקנס שנקבע לה.

תקנה 41(א) לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד - 1974 (להלן: "התקנות") קובעת כי בעבירות קנס של העמדת רכב במקום שהעמדתו אסורה לפי חיקוק, מותר להצמיד לרכב הודעה על מעשה העבירה.

תקנה 41(ב) לתקנות קובעת: "לא שולם הקנס במועד שנקבע בהודעה שהוצמדה לרכב ולא ביקש בעל הרכב להישפט תוך אותו מועד, תומצא לבעל הרכב הרשום ברשות הרישוי הודעת תשלום קנס חדשה".

תקנה 44 א לתקנות קובעת חזקת מסירה וזו לשונה:

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

"44א. בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט, לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן".
במסגרת רע"א 5255/11 עיריית הרצליה נ' אברהם חנוך כרם (11.6.13) עמד בית המשפט העליון על הטעם העומד בבסיס חזקת המסירה בדואר בקבעו:
"בבסיס חזקת המסירה בדואר עומד טעם כפול: האחד ענייננו בחובה החוקית של כל תושב לעדכן את מרשם האוכלוסין על כל שינוי במענו...הטעם השני טמון בניסיון החיים והשכל הישר המלמדים כי מסמך שנשלח בדואר מגיע ליעדו ברוב המכריע של המקרים...עוד מלמד הניסיון כי מקום שההודעה לא נדרשה במען שאליו נשלחה, ברגיל נעוץ הטעם לכך בנמען...זוהי קביעה נורמטיבית הזוקפת לחובת הנמען אי-קיום חובות המוטלות עליו מכוח הדין לעדכן כתובת ולדרוש דואר רשום ששלחה אליו רשות מוסמכת. אפשרות נוספת היא שאירעה תקלה כלשהי שגרמה לכך שהנמען לא קיבל את ההודעה מטעמים שאינם קשורים בו. במצבים כאלה - שהם בגדר החריג ויוצא הדופן - תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי מאפשרת לנמען לנסות לסתור החזקה...".
המשיבה המציאה פלטי מחשב המעידים על שליחת הדו"חות בדואר רשום למבקשת, תוך שנה מיום רישומם, כנדרש בסעיף 225א לחסד"פ (ראה נספח ב' לתגובת המשיבה).
מהפלטים עולה כי הדו"חות נשלחו למבקשת על פי כתובתה, כפי שהיא מופיעה בבקשתה הנוכחית.
על רקע האמור, סבורה אני כי טענת המבקשת לפיה עד שנת 2013 לא נתקבלה אצלה כל דרישה לתשלום הדו"חות, אינה יכולה לעמוד.
סוף דבר
בהתחשב בכל שפורט לעיל, לרבות בשיהוי הניכר בהגשת הבקשה, שיהוי אשר לא ניתן לו הסבר, אני דוחה הבקשה.
המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים.
ניתנה היום, י"א חשון תשע"ד, 15 אוקטובר 2013, בהעדר הצדדים.

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©